

SLOVENKA

GLASILO SLOVENSKEGA ŽENSTVA

Zvezek 23.

V Trstu, 18. novembra 1899.

Letnik III.

Balada.

Kako te čakam, ljubica, nestrpno
Tu v gozdu sam — in sredi te noči...
Kako te iščejo med temnim drevjem —
Zaljubljene te iščejo oči.

„A ni te, ni . . . Saj si mi obljubila,
Prisegla si mi, da nocoj, nocoj
In tukaj, dekle drago, dekle zlato —
Ah, duši moji dala boš pokoj.“

„A ni te, ni . . . Mar se bojiš oblakov,
Ki so pokrili zvezdnato nebo?
Mar se bojiš grmenja, ko nestrpno
Te v gozdu čaka ljubček in težko?“

„A jaz se ne bojim oblakov temnih.
A jaz se ne bojim te, črna noč --
Da tebi le nocoj še, angel zlati,
Na lica, ustna dal poljub bi vroč.“

„Čuj drevje poka . . . Ti si tukaj, draga,
Ah, ni te strašila ta črna noč . . .“
To bil je blisk . . . In zemlja se je stresla
Poljub je strela njemu dala vroč.

B. Potočan.

Ob potoku.

Kjer potok v strugi je močan,
ki senči breg mu log hladan,
z njim shajala se je nekoč
in sladko kakor svit zvezdá,
ko lahno v vodi trepetá,
ji svital plam ljubezni vroč . . .

Še vedno potok tu drvi,
še zvezdic svit se v njem blišči —
a strto njeno je srce . . .
Oči ugaslih mrtvi žar
mračno strmi ji v vodni čar,
brezup objema dušo rje . . .

Tam kjer v dolini beli mlin,
skrivnostno gleda iz temin,
ljubimec z drugo se igra . . .
Spet očarljivi glas njegov
s šeptanjem druží se valov,
in z njih modrina zre neba . . .

Zorana.